

Rodbina Windischgraetzov zasleduje svoje pradede nazaj do začetka našega tisočletja. Že takrat so imeli na južnem Štajerskem svoja posestva, in odtod je tudi njih ime. Dasi je morda izvor rodbine res nemški, je vendar preživela ta knežja rodbina mnoga stoletja sredi slovenskega ljudstva, v veselih in žalostnih, v mirnih in bojevitih dneh. V bojih so izgubili mnogokrat velika posestva, a odlikovali so se vsikdar v službi domovinski, bodisi kot bojniki, bodisi kot državni uradniki. Grof Jožef Niklas je bil prijatelj cesarja Jožefa in je pismeno občeval s prvimi pisatelji tedanje dōbe. Največkrat se imenuje njegov sin Alfred. Bil je strog vojak in je leta 1848. odločeval z Jelačičem usodo države. Ukrotil je upor na Češkem, zatrl oktobrski vstanek na Dunaju in se bojeval na Ogrskem za pravice habsburških vladarjev. Zdaj je rodbina Windischgraetz razdeljena v dve vrsti. Iz starejše vrste je knez Alfred, ki je bil predsednik bivšega koalicijskega ministristva in je sedaj predsednik gosposke zbornice.

Iz mlajše Werian-dove vrste pa je knez Ernst Windischgraetz, posestnik blejskega gradiča. Rojen je bil dné 27. septembra 1827 in je torej sedaj že v 75. letu svoje dōbe. Oče mu je bil knez Werian, mati pa princezinja Eleonora Lobkovičeva. L. 1844.

je vstopil v armado kot častnik in se v letih 1848. in 1849. bojeval v Italiji. Posebno se je odlikoval l. 1866. na Češkem v vojski proti Prusom. L. 1870. se je oženil s princezinjo Kamilo Oettingen-Spielberg v Monakovem. Zvesta soproga mu je umrla že l. 1888., zapustivši mu tri otroke: Karola, Otona in Eleonoro. Če prideš na otok in se ukrecaš pod cerkvijo, vidiš tam lep spomenik Lurške Matere božje, izpod katerega vrē bister studenec v krepilo pobožnemu romarju. To ljubko znamenje je postavil knez Ernst v spomin svoji materi in soprogi. Gradič

na Bledu pa si je sezidal l. 1886. in od l. 1888. stanuje v njem poleti s svojo družino.

Knez Ernst je stopil v ožjo zvezo z našim narodom kot gorenjski državni poslanec. Od nekdanj goreč katoličan in zastopnik one prave avstrijske misli, ki hoče našo državo ohraniti z načelom pravičnosti in narodne enakopravnosti, je rad sprejel mandat gorenjskega državnega poslanca, ki mu ga je ponudila katoliško-narodna stranka. Izvoljen je bil l. 1879. in je vstopil s slovenskimi poslanci v Hohen-

wartov klub. Bil je našim narodnim zastopnikom dober pomočnik. Pridno se je udeleževal državno-zborskih sej. Posebno je pa rad posredoval v takih slučajih, ko je bil na odločilnem mestu potreben vpliv visoke osebnosti. Ker mu je bil odprt vstop v vse najvišje kroge, je s tem tudi vsa slo-

venska delegacija mnogo pridobila. On je uvedel tudi svojega tovariša, poslanca kanonika Kluna, v dunajske kroge in mu tako pridobil veljavo. Še zdaj se zanima za naše razmere. To je pokazal zlasti ob obeh slovenskih katoliških shodih, katerih se je udeležil s svojim enakomislečim bratom, knezom Robertom.

V prostih urah se bavi najrajši z numizmatiko in s prazgodovinskimi študijami. Nabral si je v teh strokah velikih in znamenitih zbirk. Po-

sebno visoko cenijo strokovnjaki njegovo zbirko najrazličnejših novcev.

Njegov sin Oto je bil rojen dne 7. oktobra l. 1873. Vzgojili so ga zelo skrbno v živem verskem duhu. Gimnazijo je dokončal pri „Škotih“. Namenil so ga izpočetka za civilno državno službo, ker je že njegov starejši brat nadporočnik pri dragoncih. A Oto je podedoval po očetu veselje do vojaštva. Zato so ga dali v konjeniško kadetno šolo v Beli cerkvi na Moravi, in l. 1894. je vstopil v armado kot poročnik v 1. ulanskem polku, ki biva v Galiciji. Ker

Ponatis prepovedan.

Fotogr. K. Pietzner.

Knez Oton Windischgraetz in nadvojvodinja Elizabeta.